

ТРИУМФ
В КЛЕПТОМАДИЯ

*Това е художествена измислица.
Всички герои и събития в текста са плод
на авторовото въображение.*

Copyright © 2011 by James Brody Watt

© Цветелина Лукова Тенекеджиева, превод, 2012 г.

Книгоиздателска къща „Груд“, 2012 г.

ISBN 978-954-398-262-2

ТРИУМФ В КЛЕПТОМАДИЯ

**ЦРУ и издирването
на липсващите
ядрени бомби**

В памет на Дада и Луис О'Дивинго

*Бих искал да изкажа благодарност за мъдрите
съвети, търпението, усърдната работа и
настойчивостта на Д. М. Дисантис и Чарлз
Шелтън в подготовката на този текст.*

Благодаря ви

„Iúôââ ãëääââ“

Арандиозна нощ се очертаваше в демократична Клептомадия – някогашното балканско княжество Клептомадия, превърнало се във фашистка държава Клептомадия, след което и в Народна република Клептомадия. Всички „играчи“ се бяха събрали за гуляя по случай петдесетия рожден ден на Боса – както местните, така и чуждестранните играчи, – изобщо всяка важна клечка на клептомадианската сцена отчиташе присъствие. Танцьорите от престижната градска балетна труппа окръжаваха тълпата досущ магически обръч, вдъхвайки на празненството изящество и грация. Отвън на студа зъзнеха нереализираните играчи и дребни актьорчета. Шофьорите лъскаха капациите на черните мерцедеси, с които бяха докарали видните си шефове. Местните чешити кибичеха наоколо, променени в крак с гангстерската мода, въведена от Боса, и сипеха неуморно словесните си бисери на главите на случайни минавачи, поспрели с надеждата да мярнат някоя „кличка“. На входа отбрани членове от персонала приканваха гостите да оставят при тях големите оръжия. На никого не му беше и хрумвало да опипва чатали и глезени за дребните, защото на никой не му се щеше внезапно да се сдобие с трето око.

По случай рождения ден на Боса теренът беше обявен за ничия земя – сиреч отритнатите метреси си дружаха с настоящите, а мафиотските босове си разменяха мръсни вицове с единствените двама чисти банкери в страната. Налице бяха и лидерите на чети-

рите водещи политически партии, познати по тези места като „Четиримата конници на Апокалипсиса“. Всичките си бърбеха сладко, като че ли бяха другарчета от волейболния отбор.

Едната от четирите партии беше Аграрната с псевдоним Готите, на която обикновено принадлежеше парламентарното мнозинство. Народни партии като тази си подсигурияха успех, създавайки коалиции с отцепнически групировки от рода на турското малцинство и войнствено настроените сбирщини, скандиращи за повече танкове. Това бе партията на президента Чезпак. Социалистите от своя страна дерзаеха към европейщината. Носеха очила с рогови рамки, проявяваха усет към постмодернистичното изкуство и пийваха скъпо винце. Партия „Нова надежда“ бе основана от руснаците с идеална цел противопоставянето на всичко, свързано с реформата към един нов, построен по западен модел свят: включая прозрачност в работата на централната банка, рационална енергийна политика и сътрудничество с Америка и с НАТО по отношение на политиката за сигурност. Последната партия от четворката – Демократичният форум, дотолкова се бе оплела във вътрешните си дебати по въпросите на правилното управление, че надежда нямаше никаква. Членовете ѝ посещаваха семинари във Великобритания, подмилкваха се на самовлюбени американски професори и окачваха по стените си плакати с гръмки цитати на английски език.

Всяка година Боса наемаше банкетната зала на най-горния етаж на една от непреходните комунистически реликви в града – колосалната сграда на Народното събрание. От всяко кътче на локала кънтеше „старото deja vu на нов глас“, както би се изказал онзи хитроумник Йоги Бера, и дори холивудски режисьор не би съумял да пресъздаде витаещото наоколо чувство. Купчините пъстри цветя, които почти заприщваха входа, придаваха на обстановката прокобна погребална аура и миризма, но кого ли го беше грижа? Боса беше безсмъртен. На следващата сутрин цветята препълниха два боклукчийски контейнера. Предприемчивите цигани ги разпродадоха наново през следващите два дена.

Сградата на Народното събрание подобно на титаничен мраморно-бетонен мавзолей доминираше над всички останали сгради в града. Нощем я осветяваха прожектори. Дори древният кре-

постен замък с рушащи се балюстради и кули заемаше далечната втора позиция. Събранието беше една от сградите, построени в онзи толкова популярен през шейсетте и седемдесетте години стил: на постмодернистката, социал-реалистическа, неокласическа комунистическа архитектурна школа. Липсваха само селяците с платформени обувки. Както беше коментирал един критик при посещението си в бившата империя малко след разпада ѝ: „Сякаш естественото и естетическото са били заличени от марша на цяла армия с миризливи и опърпани крака“.

Били те в Улан Батор – Монголия, в София – България, или в някой от градовете на Централна Азия, тези монолити неизменно имат сходства помежду си: мърляви прозорци, изгорели крушки, обширни бетонирани участъци със зейнали дупки, разкриващи ръждясалата арматура отдолу, пожълтели дантелени пердета, допринасящи за псевдоселската атмосфера, студен мрамор, оформен в несполучлива имитация на колони от гръко-римската епоха, кристални полилеи и неизменните червени и ръждивокафяви килими, открай време износени на места и създаващи впечатлението, че още от тъкачния стан си изглеждат така. Стълбищата са с несъразмерни стъпала, понеже тук-там е трябвало да се компенсира с по няколко сантиметра заради некадърните изчисления на пияния инженер. Персоналът, който обслужваше сградата в момента, се състоеше от млади жени с тежък грим, униформи в селски стил и пищни балкони, които раздаваха брошури или упътваха посетителите към тоалетните, все едно не можеха и сами да се ориентират по миризмата на запушената канализация. Не изглеждаха подготвени да отговорят на по-сложни въпроси.

В банкетната зала почти всички пушеха цигари като комини. „Все от нещо ще се споминем“, гласеше вечният отговор по отношение на опасностите за здравето, които криеше тютюнът. Боса предпочиташе хавански пури. Зад гърба му стърчеше верният му носач на пури, загърнат в кожено палто и държач в ръка две запалки и други потребни на пушача дреболии, както и кафява хартиена торба и пушка 12-и калибър със скъсена двойна цев, пистолетна дръжка и нерезбован орехов приклад. Практиките на елитната охрана на клептомадианските величия нямаха нищо общо с практиките на лъльовците с костюми от „Бруукс Брадърс“, кои-

то работеха за тайните служби. Край стенците под теглото на изобилстващата храна маси се навъртаха и други бодигардове. Режеха огромни парчета есетра с ножове за масло, които в техните ръце изглеждаха като взети от детски кухненски комплект.

Съвсем ясно личеше, че повечето от позастарелите бодигардове бяха излезли от форма, но далеч нямаха нужда от авторитета на имена като „Тайни служби“, ФБР или „Специални сили“. Можеха да се похвалят с основното качество на истинския здравеняк: липсата на страх от нараняване, обезобразяване, посичане, загуба на съзнание и избити зъби. Познаваха болката добре и знаеха как да я причиняват на другите. За тях тя не носеше по-голямо неразположение от това да те навали дъждът. По-младите им колеги бяха като биволи на стероиди, с бръснати глави и с тен от солариум. Висяха наоколо и си мечтаеха да пъкнат членовете си в костюмираните като селянки служителки. Естествено, на ветераните не им минаваха чак толкова проникновени мисли.

Боса – Иван Базановски, беше висок и строен мъж с телосложение като на леко поотпуснат петобоец от световна класа. Вълнистата му пепелява коса беше пригладена назад като на кинозвезда, или поне така разправяха хората от свитата му. Американците наричаха прическата му „мафиозо“ или пък „фризура а ла Готи“. Всяка седмица личният му бръснар го навестяваше в кабинета, за да подреже гъстата му прошарена коса. Официалният пост на Боса Иван беше министър на вътрешните работи, което му предоставяше конституционно пълномощие над националната полиция, контраразузнавателните служби (някогашния Комитет за държавна сигурност), митническата полиция и граничната охрана. За него тази важна позиция олицетворяваше личното му феодално владение. Длъжността, която заемаше в министерството, беше основната, но не и единствената. Тенис клубът и сауната в дипломатическия клуб също му бяха работно място. Когато трябваше да се провеждат сериозни дискусии, „разговори на високо равнище“, използваше външната кухня на грамадната си вила в предградията, където дори готвачката носеше 9-милиметров „Глок“, прикрепен на бедрото ѝ, а покрай оградата на имението бродеха озлобени добермани.

Кабинетът в министерството сам по себе си представляваше паметник на съветския строй. По онова време тапицираната му кожена врата несъмнено е свидетелствала за принадлежност към по-високите слоеве на йерархията. Някога кабинетът е принадлежал на руснак. Рядко си е показвал носа навън, но нищо не е ставало без неговото одобрение. За разлика от тази особа Боса беше повсеместно явление; както се разпореждаше по няколко телефонна наведнъж, така в следващия момент ръководеше операция за залавянето на група злочести крадци или контрабандисти на цигари. Понякога създаваше впечатлението, че е навсякъде. Министърът прави проверка на граничната охрана. Министърът присъства на Петнайсетата международна конференция на криминалните следователи. Министърът лично шраква безлезиците на наркопласьор. Министърът пристига по спешност в щабквартирата на НАТО. Министърът присъства на погребението на папата. Бюрото му беше отрупано с вестници, тъй като основен приоритет за него беше да вижда лика си из страниците им.

Досуц както живота на всички люде, били те дребни или едри риби, така и животът на Боса беше раздробен и подреден в отделни сектори. Онова, по което класифицираният му живот се отличаваше от живота на смъртните, беше фактът, че неговите сектори наподобяваха по-скоро сейфове. Обмен между тях не се осъществяваше, докато той собственооръчно не набереше комбинацията и не отвореше вратичката. Водеше си досиета за всеки от враговете си, а сейфовете съхраняваха информация, която често имаше скандален и противоречив характер. Искрено вярваше, че лично той е главната действаща фигура в отворения от него сектор. Именно поради тази причина Боса можеше да е божа кравичка в един момент и безпощаден тартор в следващия; толкова безпощаден, че дори жилави мъже трепереха пред погледа му. Можеше да е супергероят Иван, защитник на обикновения човечец; но затвореше ли се вратата на сейфа, с невъзмутима пресметливост се залавяше с рушветите, пробутвани край границата.

Противоречивата личност на Боса служеше като метафора за характера на съвременна Клептомадия, където нищо не е такова, каквото изглежда на пръв поглед. Уж затворените граници си имат своите пролуки. Прехвалената законност е като швейцарско си-

рене. Арестите са също толкова правдоподобни, колкото и кеч мачовете от професионалната лига. Банкомати вече има, но една трета от тях злоупотребяват с ПИН кода и номера на сметката ви. Улиците гъмжат от нови модели коли, но за никого не е тайна, че повечето са крадени. В такава среда лесно се зараждат оплетени и злонамерени заговори. Клептомадия е инкубатор за шпиони, гнездо на подлещи, уютно кътче за терористични групировки и място, където и стоки, и хора еднакво лесно може да бъдат внасяни, изнасяни и изхвърляни извън граница. По отношение на брутия си вътрешен продукт в категорията на сметените под килима мръсотии Клептомадия е от световна класа.

На банкета сивите очи на Иван, които поглъщаха всичката светлина и топлина, всичката енергия на новото рождение и предстоящата смърт, та дори и на експлозивното начало на Вселената, се съсредоточиха към Петър Ранчев, познат още като Тиквата. Някои журналисти правеха паралел между Боса и Тиквата и враждуващите герои от комиксите за Батман и Жокера. Но такова сравнение имаше почва единствено ако подходящият сектор беше отворен и Иван носеше бялата си шапка на благодетел. За разлика от него Тиквата нямаше такава шапка. В живота на Ранчев нямаше никакви противоречия и единственият бог, на който той се кланяше, бяха парите. Бяха му измислили псевдонима заради едрото му обло лице и едничкия златен зъб, лъсващ на преден план, когато се усмихваше, което обикновено се случваше по време на злодеяния.

След натоварен ден, прекаран в рекет, налагане на главорези от конкуренцията, производство на синтетична дрога и безкрайни разговори по златния му мобилен телефон, любимата отмора на Тиквата се състоеше в секс. Голям ненаситник беше. По клубовете събираше цели купчини визитни картички от домакините, сечеше ги, сякаш бяха тесте карти за игра, после звънеше на компаньонките и ги привикваше в къщата си, чийто дизайн беше съпоставим единствено с дизайна на космическа станция. Тази вечер Боса и Тиквата бяха сключили временно примирие. Традицията е на почит в Клептомадия. Ранчев застава ухилен пред Боса, разкривайки лъскавия си златен зъб, и му подаде изкусно опакован подарък.

– За вас, господин министър.

В очите на Боса се прочете скептицизъм, вероятно защото се чудеше дали Тиквата проявява сарказъм, обръщайки се към него с длъжностното му звание. Ранчев, уличната твар, която отлично знаеше кога да атакува и кога да се покрие, незабавно разчете погледа на Боса.

– Виж какво, не се правя на голям умник. Ти си министърът, греша ли? Подаръкът е в знак на уважение. С теб си имаме разногласия, но от това не следва, че не те уважавам. Кого друг да уважавам, ако не теб?

Не заради официалната длъжност на Боса бяха възникнали разногласията им. По едно време двамата съвместно бяха подхванали доста доходоносни начинания. И двамата изкарваха пари, но както се очакваше, в даден момент всеки от тях нахлуваше в чуждото поле. Боса се усмихна, но очите му не взеха участие в усмивката. Никога не пропускаше възможността да се облажи. Прегърна Ранчев мечешката и го целуна по двете бузи. Грубият допир с едnodневната брада на Боса изпрати искри по гръбнака на Ранчев и той потрепери леко. Поддържането на добри отношения беше необходимост, ако държаха на живота си.

– Какво има в кутията? – поинтересува се Боса и я разклати. – Твърде малко е, за да е скулптура на прословутия ти член – опря пакета до ухото си и отбеляза: – Поне не тиктака.

– Хайде де, отвори го. Пък на мен ще ми разправяш, че съм се правил на умник.

Край тях се беше събрала тълпа, която спазваше почтителна дистанция. Боса поразбута няколко от подаръците, струпани на съседната маса. Първо този щеше да отвори.

Ранчев направи няколко колебливи стъпки назад, за да освободи място за Боса.

– Не така, Тиква, стой до мен.

Наблюдателите се закикотиха. Иван дръпна панделката и трепна, сякаш очакваше експлозия. Последва смях. Боса се провикна към стоящия наблизо началник на техническия отдел към министерството:

– Николай, коя жица – така де – панделка, да прережа първо?

Извади от джоба си сгъваемо 7-сантиметрово ножче и с едно движение сръза панделката заедно с опаковъчната хартия. После

съвсем предпазливо вдигна капака на кутията и погледна вътре. Веждите му се вдигнаха в израз на изненада. Забравяйки всякаква предпазливост, Боса извади полиран до блясък орехов калъф за пистолет с месингова табелка, на която беше гравивирано: „На Иван – Честит 50-и юбилей“. Отвори капака с двата си палеца. Моментално из тълпата се разнесе шушукане.

Ранчев не устиска повече.

– Руски е. Донесох ти го от Русия.

Боса кимна леко. Известно му беше, а и знаеше отлично точно към кой руснак се беше обърнал Ранчев за уреждането не само на пистолета, но и на безпроблемното му минаване през митницата. Боса вдигна в ръце лъскавия 9-милиметров „Макаров“ и провери дали патронникът е зареден. Деликатна златна инкрустация украсяваше тъмната, почти черна оксидирана стомана. Иван хвана пистолета с палците и показалците на двете си ръце. Шарената орехова дръжка проблесна. Устните му се опънаха и извиха надолу – това беше заученото му мъжкарско изражение, което толкова тачеше и което беше усвоил, имитирайки Мусолини.

– Бива си го.

Боса се провикна заповеднически и моментално му бяха поднесени две чаши с шампанско. Двамата вдигнаха гост. Отвореният в момента сектор не позволяваше на Боса да мисли за каквото и да било друго освен за това, че с Тиквата се познаваха през целия си съзнателен живот, а сега той беше чукнал петдесетата и вече не бяха хлапаци. По бузата му се търкулна сълза. При други обстоятелства, някой друг ден Боса би си представял със същите палещи емоции главата на Тиквата на тепсия.

Настрани от струпалата се тълпа, но на място с добър изглед към събитията стояха две външни лица, вкарани в играта от вътрешни. Двамата ги свързваше съдружие, изградено на основата на прагматизъм, но и на съляпа привързаност. Обвързаният главно по прагматични причини беше началникът на британската разузнавателна служба МИ6 Робърт Грейвс. Ръководеният от емоционалната връзка на страната му с Англия беше Доминик Кучера – началник на тукашното подразделение на ЦРУ. От службата си Грейвс беше получил следните прагматични заповеди при отпътуването си за Клептомадия: „Изстискай проклетите янки като

лимон; сдружавай се с тях винаги когато ти се удаде случай; бутай си носа в плановете им, колкото може по-често, за да ни внедриш по-надълбоко, и в името Господне гледай да ги обуздаеш тези откачени копелета. Колкото и да не ни се ще, Клептомадия се намира в Европа“.

Наред с изричните заповеди Грейвс, чиято кариера приближаваше залеза си, не беше пропуснал да донесе и порядъчна гама таланти, включително поразяващ чар и остър ум. Имаше вкус към екзотичните интриги и се отличаваше с темперамент, особено удачен за живота върху чужд гръб. Другарчето му Доминик, мускулест бивш състезател по класическа борба с коефициент на интелигентност 140, от друга страна, имаше зъб на всичко, което обвързваше неговата агенция със службата на Грейвс. Ако имаше как, на драго сърце би грабнал острия нож, който Иван токущо беше използвал върху панделката на подаръка, и би прерязал с него проклетата връзка. Не че не проумяваше емоционалната привързаност на Америка към Англия. От време на време дори я чувстваше със сетивата си – дочуваше тоновете на гайдите или си представяше визуално как Великобритания и САЩ си стискат ръце през океана и така нататък. А не бяха за пренебрегване и сходните практики на народните представители, макар че доста често му се беше случвало да преглъща унижението от празноглавите дебати, провеждани в собствения му Конгрес, особено като направеше съпоставка с духа и класата на Камарата на общините. Освен това гледките, на които се беше любувал, пътувайки като студент из пасторалното великолепие на Котсуолдс, бяха оставили разкошен и незабравим отпечатък в съзнанието му. Напук на всичко продължаваше да се шегува с колегите си, често коментирайки: „Спор няма, че се нуждаем едни от други, но на мен лично хич не са ми притрябвали!“ Имаше доверие на други англоезични разузнавателни служби, в това число на австралийските и новозеландските, но към службата на Грейвс подхождаше с голяма мнителност. Преди ден-два Доминик беше отбелязал пред американския посланик: „Британците са като лелята, която си поканил само за уикенда, но която не благоволява да си тръгне, докато не изчисти шкафовете, не застеле масата с пъстра покривчица и не пренареди мебелите“.

Според Доминик хубавото на Грейвс му беше, че поне не принадлежеше към лоното на Оксфорд или Кеймбридж. Беше възпитаник на новата школа. Баща му се занимавал със застрахователна дейност, а майка му била счетоводителка с баща железничар и привърженик на Лейбъристиката партия. Макар Грейвс да беше с изтънчени и галантни маниери, никога нямаше да забрави колко студено може да е едно манчестърско общечитие през зимата. Беше излязъл на тепиха с интелектуалците от Оксфорд и Кеймбридж и беше загубил битката, но Доминик го уважаваше заради опита. Въпреки че годините на младежка енергия бяха далеч зад гърба му, някога Грейвс е бил истински бунтар. Доминик не се и съмняваше, че старото куче си знаеше работата.

Доминик разбираше за какво се бореше Грейвс. Семейната му история доста наподобяваше неговата собствена. Някога в Чикаго калабрийският род Розети се намерил с рода Кучера от Бохемия на неутрален терен, обсипан с разбити мечти, трудови конфликти, безработица и издевателства от страна на „лайнните хлебарки – щатските ковчежници“. Мотивът за студената безпощадна смърт присъществеше и в двете семейства: чичото от клана Розети замръзнал и бил премазан от нацистки танк нейде из Ардените; друг чичо пък, морски пехотинец от рода Кучера, умрял при замръзналото водохранилище Чосин по време на Корейската война; намерили и замръзналото туловище на чичо Янеш, който паднал лошо във вихъра на чикагска снежна виелица, прибирайки се пеша след края на работната смяна като машинист по жп линията Аурора – Елгин. Съпругата на Янеш – Естел, не сметнала за нужно да се тревожи, тъй като винаги на заплата съпругът ѝ имал обичай да се накърква като за последно с бира и уиски в кварталната кръчма. Цели два дена се мъчили да го разтопят достатъчно, че да извадят металната кутия за храна от вкочанените му като копита ръце.

От страната на Розети получил кръщелното си име Доминик и медальона на свети Кристофър, който носеше на врата си. Когато Кучера се събрали с Розети, съюзът им бил приет за смесен брак и никое от семействата не проявявало и капка приемственост. Дори двете енории, всяка със своята културна идентичност и ревностно бранени ценности, се включили в конфликта. Дори на семей-

ните сбирки неминуемо се стигало до юмручни боеве между мъжете, по време на което жените ридаели истерично, мъчейки се да ги разтърват. Доминик често разправяше историята за това, как баща му „смазал от бой“ чичо му Джоуи, докато спорели коя кола е по-голяма – семейният буик или мъркюрито на Джоуи. В онзи чикагски квартал „голям“ била важна дума: големи пиячи, големи патки, големи пичове, големи планове.

Веднъж Доминик прочел в книгата на един палеонтолог, че еволюцията много приличала на кривите и заплетени клони на стар дъб. Еволюцията отразявала не само логичното развитие, но и случайността. Оставяйки книгата, Доминик си помислил: „Същият случай като с моето семейство“. Фамилната история протекла по следния начин: Амбициозен чех от Бохемия, открай време жадуващ за по-добър живот, си уредил безплатно презокеанско пътешествие с параход, в допълнение към което получил и работа в „града на широките рамене“ – Чикаго, като стачкоизменник. Точно когато обещаващата му кариера започвала да набира скорост и мечтите му за добър живот вече мъжделеели на хоризонта, един стачник стоварил дръжката на брадвата си върху черепа му. Но в последната нощ преди сблъсъка си със съдбата алкохолът и Вселената го подтикнали да надуе корема на блудница от бохемското туристическо градче Карлови Вари, чиято съдба пък била предопределила да е бабата на Доминик. Кръвта на рода Кучера в Новия свят можело да изчезне завинаги, ако дядо Кучера, вдовец на трийсет и четири години, който според собствените си стандарти бил твърде стар за нов брак, не се бил поддал на прошенията на добронамерена монахиня и не бил превърнал клетата самотна майка от Карлови Вари в своя съпруга, а детето ѝ – в свое законно отроче.

Италианската страна на клонестия дъб започва началото си от едно от момчетата на клана Розети на име Сантос, което акостирало на новата земя с лодка от Калабрия, проправило си път нагоре по хранителната верига на чикагското букмейкърство и впоследствие се оттеглило във Флорида, без да получи дори шамар по врата или да преспи зад решетките за цели четирийсет и пет години престъпен живот. Сдобил се с девет деца, които се превърнали в порядъчни водопроводчици, строители и колежани. Единият

потомък – гордостта на семейството, спечелил стипендия за медицинско училище, но за жалост умрял от рак още преди да завърши първия си курс по анатомия.

Майката на Доминик – Мария, третата дъщеря на Сантос и Мария, за която всички пламенно се молели да постъпи в женски манастир – се влюбила от пръв поглед в Ярослав Кучера, когато наминал да провери защо негов водопроводчик не е свършил добре работата си в къщата на Розети. Ярослав демонстрирал внушително присъствие. От време на време пробутвал рушвети на инспекторите, за да си подсигури работа, но поне имал някакви скрупули, не се надувал и въртял свой собствен бизнес. Сантос се възхищавал на работната му етика и дори разпознавал нещичко от себе си в очите на бохемския хлапак. Наричал Ярослав „печалбар“.

Доминик бил най-малкият от четирите деца, но още от самото начало тръгнал по свой собствен път. Когато момчето било в осми клас, монахините от манастира „Свети Джеръм“ – същата онази общност, която била спасила рода Кучера от изчезване, а баба му от позор – отсъдили, че призванието на Доминик е да стане духовник. Всеотдайно обгрижвали галеника си и той винаги присъствал в молитвите им, но Мария Кучера не била забравила личния си досег с духовенството и използвала броеницата си в молитви за провала на начинанието им. Искала Доминик да стане първият колежанин в семейството и да впрегне „врящата“ си италианска кръв в производството на внуци. За нейно огромно облекчение Доминик открил света на циците и дупетата на четиринайсет години. Не след дълго загубил девствеността си с помощта на Анджелика Дипаола и сринал надеждите и молитвите на добронамерените женици, окончателно затваряйки пред себе си величествените дъбови порти на епархиалната семинария.

След дванайсет години, отдадени на католическото образование, Доминик се записал във възможно най-народния университет – училище за хората от народа – Илинойския университет в Чикаго, построен в италиански квартал, на един хвърлей разстояние от открития пазар на „Максуел Стрийт“ и в сянката на най-високите сгради в Чикаго. Площад „Хеймаркет Скуеър“, на който избухнал прочутият бунт, се намирал в съседство, а един от

първите значими експерименти в сферата на обществената справедливост – колониалната къща „Хъл Хаус“, била запазена на територията на университета. Зданието било изградено на утилитаристичен принцип – състояло се от лят бетон подобно на клептомедианската сграда, където се намирал Доминик тази нощ. Членове на Студентския съвет били чернокожи младежи – едни от първите членове на семействата си, постъпили в колеж, а така също синовете и дъщерите на първо и второ поколение преселници, които си проправяли своя път чрез училището и се тъпчеха със сандвичи с италианско говеждо и с полски наденички със „специален сос“.

Именно там се е разгърнал и променил миروгледът на Доминик, който се впуснал в търсене на истината, изучавайки история, но изненадващо я открил в руската литература от XIX век. Трудел се усърдно над оплетените граматически правила на чешкия език. Специализирал източноевропейски науки и през третата година от студентството си пътувал до Източния блок. Заради душевната празнота, безнадеждността и самотата, които изживял там, буквално треперел нощем, взирайки се в голите стени на хотелските стаи, предоставени му от туристическа агенция „Интурист“. Витаещите наоколо изгорели газове, бълвани от мизерните двигатели на трабанти, лади, дачии и нещастни москвичи, попарвали и задушавали чувствата му. Когато се завърнал у дома, горял от желание да разкаже за преживяното, но заварвайки алчността на консуматорското общество в родината му, се усъмнил във вярата си, че много американци ще проявят интерес. Отчаянието му прераснало в смут. От една страна, го водел импулсът да роптае срещу съветския свят, погълнал всичката светлина от живота му; от друга, започнал да проумява, че плурализъмът в Америка с тесните му себични групировки, непрекъснато въввлечени в поредния конфликт, никога нямал да направи държавата такава, каквато я виждал в идеализираните си представи.

Когато Доминик се дипломирал с почести през 1978 година, еволюционното семейно дърво протегнало клони към небето. Но дори и да изпитвали гордост, членовете на семейството умело я прикривали. Наричали го „Господинчото от колежа“. Ако се поведяла нечия кола, го подпитвали саркастично: „Хей, колежан-

чето, знаеш ли му цаката на тоз карбуратор?“ Затова никак не било изненадващо, че отношението на семейството покорило нови върхове на тормоза, когато той решил да се запише в правно учебно заведение. Дори майка му се хванала за главата и възкликнала: „Адвокат? Стой си при своите и си хвани занаят“. Малко оставало мъжките представители на Кучера/Розети да го провъзгласят или за професионален студент, или за обратен, тъй като по логиката на семейството „Единствено педалите се задържат в училище толкова време“. От подобно заклеявяване го спасил примитивният проблясък, светнал в мозъчните клетки на братовчедите и чичовците му, че ако доброто им приятелче и лоялен член на семейството се превърне в „акула“, ще може да им оправя глобите и да разчиства сметките с комшиите.

Доминик кандидатствал не в което и да е правно училище, а в университета „Депол“, където следвал чикагският патрон на бялата работническа класа – кметът Ричард Дейли. И се справял похвално, или както коментирали из квартала: „Не като някой си ми ти сополанко от предградията, дето смуче от сухото на тате“. Доминик прокопсал, като посещавал курсовете вечер и работел за Ю Пи Ес денем. По законите на преходното, необяснимо и вълшебно естество на живота точно на това работно място претърпял истинската си метаморфоза и разбрал какво е призванието му. През почивките често си бърбел с едно чикагско ченге, което упражнявало и втора професия като охрана на товарен док. Сал бил израснал на „Тейлър Стрийт“ в италианския квартал до Илинойския университет. Заинтригувала го италианската жилка в семейството на Доминик. Макар и с двайсет години по-възрастен, той се сприятелил с Дом, както започнал да го нарича, и се изживявал като негов баща. Сал се гордеел с насоката, която Дом бил избрал в образованието си, и твърдял, че „прихваща от престижа“ на Доминик, стоейки до него. За пръв път в живота си Доминик почувствал нечия подкрепа. Сал отбелязвал дружески: „Двамцата с Дом говорим един и същ език. Виждаме света по еднакъв начин“. Доминик бил поласкан от опеката и доверието на това жилаво ченге, вряло и кипяло в тамошния живот.

Най-развитият талант на Доминик била хамелеонската му способност да се вписва във всяка среда. Мнозина биха го нарекли

оправен. Благодарение на гарвановата си къдрава коса, позаличените белези от акне, дълбоките тъмни очи, мускулестите мишци и наперената походка Доминик разполагал с необходимото да се изправи рамо до рамо със Сал. Овладейл типичния за „Тейлър Стрийт“ акцент до такова съвършенство, че говорът му го представял като същински съкварталец на Сал. Стремял се да подражава на Сал и дори несъзнателно го имитирал, постепенно влияйки в речта си жаргона на чикагската полиция, без да си придава важност.

Един ден, посръбвайки силно кафе, Сал попитал:

– Момко, та какво мислиш да правиш, когато завършиш?

– Знам ли. Може да поработя за градската прокуратура, че да се пенсионирам по-рано.

Сал оставил чашата с кафето си върху 200-литров варел.

– Все си мисля, че ще ти спори полицейската работа.

– Стига де...

– Сериозно ти говоря – Сал бръкнал във вътрешния джоб на шушляковото си яке и извадил две изрезки от вестникарските обяви. – Гледай сега. Взех ги от таблото за обявления в полицейското управление.

– Дай да видя.

Едната приканваше към подаване на молби за работа във ФБР, другата – в ЦРУ.

– Федералните копелета и шибаното ЦРУ? Стига бе, Сал. Да не си дишал лепило?

– Не. Цял живот съм свидетел на това в полицията. Ако си от правителствените, никой не може да ти каже и бъкел. Колежанчета като теб им трябват. Пък и какъв ти е проблемът с ЦРУ? Фустите ще ти се лепят като по филмите.

Доминик се разсмял, но въпреки това взел обявите и ги пхнал в джоба си.

– Ще си помисля.

Така и направил. Дори през 1983-та, когато след цяла година разправии най-сетне се изнизвал от машината за наденички, която ЦРУ наричали „процес на кандидатстване“, и встъпвал в длъжност операционен ръководител, все още си нямал идея защо е кандидатствал, но имал чувството, че отговорът се криел в от-

чаяната му нужда да строши калъпа, в който бил излят животът му. По-точно казано, искал да го направи на пух и прах. Бурната ярост, придружаваща това му желание, го учудила. Дотогава не бил осъзнавал дълбочината ѝ. Сал му бил дал зелената светлина, която толкова дълго бил чакал, и Доминик се възползвал от нея.

На ЦРУ им допаднало видяното в молбата и в интервютата. Коефициентът му на интелигентност, дипломата от правно учебно заведение, пътуването му до Източния блок и доброто познаване на чешки език допринесли значително. Но фактора с най-голяма тежест за наемането му разкрили психиатрите, които провели интервюта с него, подложили го на различни изпитания и останали възхитени от хамелеонската му приспособимост. Покорила ги лекотата, с която съумявал да прикрива интелекта и намеренията си зад грубата си улична осанка.

Кариерата му започнала в обхванатата от Студената война Африка, където ръководел агенти, разпределени в помийните ями, минаващи за столични градове. Отракало го кибиченето по ъглите на зловонни улици в 2 часа сутринта в очакване на лица, които можело да се появят или да не се появят, а можело и да се появят надрусани и с мачете в ръка. Гонел руснаци, за да ги вербува, а те гонели него. Руснаците били едрите риби на африканския фронт. И двете страни вербували местни държавни служители, които предлагали платените си услуги и изнасяли тайни от кухнята. Най-хитроумните играели и за двата отбора и прибирали двойни и дори тройни заплати, ако успеели да прилъжат някоя друга разузнавателна служба да купи откраднатите документи.

Спомняше си като бял ден нощта, в която бе заявил на семейството си, че заминава за Африка. Всекидневната била озвучавана от мача на „Уайт Сокс“. На екрана се виждали отчетливите очертания в лявото поле на стария стадион „Комиски Парк“. Дочул приглушените възгласи на зрителите, след като някой от играчите метнал топката в долната част на трибуната. Чичо Бъд едва не разлял бирата си.

– Африка – провикнал се той. – Какво, да не би да не ти стигат негрите в Чикаго?

Типично в стила на добрия стар чичо Бъд – лоялен жител на Сисеро и бивш кетчер от отбор на Малката лига, който през 1968

година се бил заканил да фрасне Мартин Лутър Кинг с бейзболната бухалка, ако направи и една крачка след моста „Огдън Авеню Бридж“ по време на планираното шествие в Сисеро. Шествието в Селма не можело да стъпи и на малкото пръстче на шествието в Сисеро, тъй като спрямо тамошната расова непоносимост сред работническата класа настроенията в Селма можели да се сравнят с настроенията по време на чаено парти в плантацията преди войната.

Дошъл и моментът в кариерата на Доминик, в който вече се бил наситил на Африка. Случило се в Уганда или Замбия в един непоносимо горещ ден. С пресъхнало гърло се запътил към уличен продавач, който стоял зад два хладилника. Единият представлявал стара хладилна витрина на „Пепси“ с орфан кабел, увит около близкото дърво и свързан с енергийната мрежа незнайно къде. Другият бил фризер за сладолед. Около краищата му се видели парите от сухия лед, а стените му били облепени с безразборно разположени картинки на сладоледи.

Доминик казал с усмивка на уста:

– Здравсти, друже, дай едно студено пепси.

– О, буана, хладилникът не работи.

„Мамка му – помислил си, – все тая какво, само да е студено.“

– Нищо де. Може ли тогава един сладолед?

– Съжалявам, буана, няма сладолед.

– Хубаво.

Спокойствието, с което приел този абсурд, го навяло на мисълта, че просто е останал без сили. В онзи момент дори не му хрумвало да се заяде с него и да попита защо, ако няма сладолед и хладилникът на „Пепси“ не работи, не е сложил пепситата във фризера със сухия лед. Започнеш ли да приемаш нещата такива, каквито са, вече не ставаш за агент на разузнавателните служби.

Неочаквано Боса погледна Доминик директно в очите. На Доминик му проблесна споменът за първата му среща с Боса преди около осемнайсет месеца, когато той му бе заявил тържествено: „Аз съм големият Бос тук“.

Доминик отвърна на въперения в него поглед със сардонична усмивчица, а Боса вдигна два пръста в знак на мир.

Началникът на британското разузнаване – Питър Грейвс, прошепна в ухото на Доминик:

– Видя ли го това? Иван гледаше право към нас. Как мислиш, какво се върти из главата му?

– Знам ли, предполагам, обичайните мисли за кубински пури и жени.

– Ще му звънна утре. Добре ще е тримата да си направим среща. Така ще разберам какво иска.

Доминик изтръпна. Хич не му се щеше да се среща с Боса в присъствието на Грейвс.

– Не мисля, че иска каквото и да било от нас. Като го знам какъв нарцис е, вероятно просто проверяваше дали следим събитията внимателно.

– Въпреки това няма да е зле да се срещнем. Ще спретнем един обединен фронт. Може и да си поговорим за двойните му стандарти.

– Грейвс, именно на двойните му стандарти разчитам. Не ми се ще да попарвам ентусиазма ти, но не смяташ ли, че само ще го вбесим, ако опитаме да му държим сметка?

– Е, предполагам, си прав, но това беззаконие не може да продължава. Все пак се намираме в Европа.

Докато Грейвс продължаваше да намига, Доминик насочи вниманието си към мъжа, който седеше на масата до струнния кватер. Беше с бръсната глава, вратът му демонстрираше завидна мускулатура, а кожата на лицето му бе плътно опъната по ъглестата му форма. Немигащите му очи се спряха върху Доминик. Познанството им беше от по-особените. Все пак не всички споделят помежду си тайни, които могат да се окажат смъртоносни. От време на време странникът гледаше наоколо си плахо като кошута, но точно в онзи момент очите му придобиха дълбоката тъмнота на въглени. Нещо се беше объркало, а Доминик го чакаше неспокоен сън, тъй като според плана им трябваше да се срещнат след двайсет и четири часа. Неяснотата около причината за промяна в плана го измъчваше, но в името на безопасността беше наложително да спазват стриктна дисциплина по отношение на контактите си. Боса не биваше да научава за познанството им. Този мъж и Доминик бяха въввлечени в голямата игра.